

Smlouva o zápůjčce, insolvence

Smlouva o zápůjčce je obecně smlouvou vzájemně ekvivalentní, v jejímž rámci zapůjčitel nejprve („napřed“) přenechá vydlužiteli určitý obnos, který se vydlužitel zavazuje později vrátit (splatit dluh ze zápůjčky), a to případně i s dohodnutými úroky (§ 2390 a § 2392 odst. 1 o. z.). Přenecháním peněz přitom smlouva o zápůjčce (coby reálný kontrakt) teprve vzniká. Jestliže tedy v souladu se smlouvou o zápůjčce vydlužitel uhradí zapůjčiteli sjednané úroky („cenu peněz“) ze zápůjčky, pak jde o plnění, za které i ve smyslu § 241 odst. 5 písm. b/ insolvenčního zákona obdržel („napřed“) přiměřené protiplnění (zápůjčku ve formě peněžité částky).

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky č.j. 29 ICdo 15/2024-126 ze dne 28.1.2026)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v právní věci žalobce AZAM - insolvence, v. o. s., se sídlem v P., jako insolvenčního správce dlužníka C2H Equity a. s., zastoupeného JUDr. Z.J., advokátem, se sídlem v P., proti žalovanému Z. Š., zastoupenému JUDr. S.D., Ph.D., LL.M., advokátem, se sídlem v P., o odpůrcí žalobě, vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 249 ICm 1333/2022, jako incidenční spor v insolvenční věci dlužníka C2H Equity a. s., se sídlem v P., vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. MSPH 88 INS 6424/2021, o dovolání žalovaného proti rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 31. srpna 2023, č. j. 249 ICm 1333/2022, 101 VSPH 464/2023-97 (MSPH 88 INS 6424/2021), tak, že rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 31. srpna 2023, č. j. 249 ICm 1333/2022, 101 VSPH 464/2023-97 (MSPH 88 INS 6424/2021), se zrušuje a věc se vrací odvolacímu soudu k dalšímu řízení.

Z odůvodnění:

I. Dosavadní průběh řízení

1. Rozsudkem ze dne 1. března 2023, č. j. 249 ICm 1333/2022-67, Městský soud v Praze (dále jen „insolvenční soud“):

[1] Určil, že soluční právní úkony, kterými dlužník (C2H Equity a. s.) uhradil žalovanému (Z. Š.) jako úroky částku 1.050.000 Kč podle nedatované smlouvy o poskytnutí zápůjčky, jsou vůči věřitelům dlužníka neúčinné (I. výrok).

[2] Uložil žalovanému zaplatit žalobci (AZAM - insolvence, v. o. s., jako insolvenčnímu správci dlužníka) do 3 dnů od právní moci rozhodnutí do majetkové podstaty dlužníka částku 1.050.000 Kč (II. výrok).

[3] Uložil žalovanému zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení do 3 dnů od právní moci rozhodnutí částku 24.684 Kč (III. výrok).

[4] Uložil žalovanému zaplatit státu na soudním poplatku do 3 dnů od právní moci rozhodnutí částku 2.000 Kč (IV. výrok).

2. Insolvenční soud - vycházejí z § 3 odst. 1 a 2, § 235, § 239 a § 241 zákona č. [182/2006](#) Sb., o

úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenčního zákona) – dospěl po provedeném dokazování k následujícím závěrům:

3. Dlužník zaplatil žalovanému úroky ze zapůjčené částky v době, kdy byl v úpadku (25. května 2020 mu zaslal 490.000 Kč a 28. srpna 2020 mu zaslal 560.000 Kč), čímž jej zvýhodnil na úkor ostatních věřitelů.

4. K obraně žalovaného poukazem na § 241 odst. 5 písm. b/ insolvenčního zákona lze uvést, že placení úroků ze zápůjček je sice „úkonem“ obvyklým v obchodním styku, dlužník však za platby neobdržel přiměřené protiplnění.

5. K odvolání žalovaného Vrchní soud v Praze rozsudkem ze dne 31. srpna 2023, č. j. 249 ICm 1333/2022, 101 VSPH 464/2023-97 (MSPH 88 INS 6424/2021):

[1] Potvrdil rozsudek insolvenčního soudu (první výrok).

[2] Uložil žalovanému zaplatit žalobci na náhradě nákladů odvolacího řízení do 3 dnů od právní moci rozhodnutí částku 4.114 Kč (druhý výrok).

6. Odvolací soud – vycházejí z § 3, § 235, § 236 odst. 1, § 237 odst. 1 a § 241 insolvenčního zákona a z označené judikatury Nejvyššího soudu – dospěl po přezkoumání napadeného rozhodnutí k následujícím závěrům:

7. Odvolací soud má za splněny všechny předpoklady pro vyslovení neúčinnosti sporných právních jednání podle § 241 insolvenčního zákona, přičemž souhlasí i se závěrem insolvenčního soudu, že na tato jednání se neuplatní výjimka ve smyslu § 241 odst. 5 písm. b/ insolvenčního zákona.

8. Odvolací soud sice nepochybuje o tom, že vzhledem k charakteru podnikání dlužníka mělo placení úroků z půjček (ze zápůjček) jeho jednotlivým věřitelům v obecné rovině povahu právního jednání obvyklého v obchodním styku, není však splněna podmínka poskytnutí přiměřeného protiplnění.

II. Dovolání a vyjádření k němu

9. Proti rozsudku odvolacího soudu podal žalobce dovolání, jehož přípustnost vymezuje ve smyslu § 237 zákona č. [99/1963](#) Sb., občanského soudního řádu (dále též jen „o. s. ř.“), argumentem, že napadené rozhodnutí závisí na vyřešení právní otázky, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe odvolacího soudu, konkrétně otázky:

Lze považovat poskytnutí zápůjčky (přenechání finančních prostředků) dlužníku za přiměřené protiplnění nebo jiný přiměřený majetkový prospěch ve vztahu k úhradě splatných úroků ze zápůjčky dlužníkem?

10. Dovolatel namítá, že napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci (dovolací důvod dle § 241a odst. 1 o. s. ř.), a požaduje, aby Nejvyšší soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil odvolacímu soudu k dalšímu řízení.

11. V mezích uplatněného dovolacího důvodu dovolatel především nesouhlasí se závěry odvolacího soudu k přiměřenému protiplnění ve smyslu § 241 odst. 5 písm. b/ insolvenčního zákona, poukazuje mimo jiné na to, že odvolací soud své závěry založil na judikatuře Nejvyššího soudu k výkladu § 240 insolvenčního zákona.

12. Odvolací argumentaci, podle které „na základě“ splnění dluhu věřitel neposkytuje dlužníku žádné nové plnění, vytýká, že podle této úvahy by každý soluční úkon představoval (z povahy věci) zvýhodňující úkon. Jinak řečeno, každé splnění dluhu (lhostejno, zda splatného) by bylo zvýhodňujícím „právním úkonem“ (jelikož splnění dluhu je jednostranným jednáním, které nezakládá vzájemné závazky). Zahrnuje-li § 241 odst. 3 písm. a/ insolvenčního zákona mezi zvýhodňující „právní úkony“ pouze plnění (na dluh) před splatností, říká tím současně, že plnění (na dluh) při splatnosti nebude vždy nutně představovat zvýhodňující právní úkon; proto je úsudek odvolacího soudu nesprávný.

13. O případ, kdy plnění splatného dluhu nepředstavuje zvýhodňující „právní úkon“, jde právě tehdy, je-li věřiteli plněn dluh, jemuž odpovídá hodnotově ekvivalentní protiplnění přijaté dlužníkem, přičemž tato plnění mají základ v témže právním jednání nebo v souvisejících právních jednáních. Tomu odpovídá též judikatura Nejvyššího soudu; potud se dovolatel dovolává závěrů obsažených v rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 31. října 2016, sp. zn. 29 Cdo 3815/2014 [rozsudek je (stejně jako další rozhodnutí Nejvyššího soudu zmíněná níže) dostupný na webových stránkách Nejvyššího soudu], rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 31. října 2016, sen. zn. 29 ICdo 72/2014, rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 28. února 2018, sen. zn. 29 ICdo 37/2015 (jde o rozsudek uveřejněný v časopise Soudní judikatura, číslo 9, ročníku 2019, pod číslem 97), a rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 29. srpna 2019, sen. zn. 29 ICdo 149/2017 (jde o rozsudek uveřejněný pod číslem 50/2020 Sb. rozh. obč.).

14. Aplikaci § 241 odst. 5 písm. b/ insolvenčního zákona chránícího dobrou víru věřitele tedy nebrání skutečnost, že přiměřené protiplnění přijal dlužník od věřitele předtím, než mu sám poskytl plnění (čerpání úvěru před jeho splacením, užívání nemovitosti před úhradou nájemného).

15. Po dalším rozboru závěrů napadeného rozhodnutí pak dovolatel uzavírá, že § 241 odst. 5 písm. b/ insolvenčního zákona chrání dobrou víru věřitelů, a že doložil (v poměrech dané věci), že splnil všechny podmínky pro použití této výjimky. Názor odvolacího soudu by úpravu obsaženou v § 241 odst. 5 písm. b/ insolvenčního zákona činil zbytečnou (neaplikovatelnou).

16. Žalobce ve vyjádření navrhuje dovolání zamítnout jako nedůvodné, maje napadené rozhodnutí za správné. K tomu poukazuje též na závěry literatury, konkrétně na článek Řeháček, O., Vrba, M.: Plnění dluhu jako zvýhodňující právní jednání, uveřejněný v časopise Právní rozhledy č. 17, ročníku 2015, str. 573-579 (dále jen „Řeháček, Vrba, 2015“).

III. Přípustnost dovolání

17. Pro dovolací řízení je rozhodný občanský soudní řád v aktuálním znění.

18. Nejvyšší soud se nejprve zabýval přípustností podaného dovolání, maje na zřeteli, že v dané věci může být přípustné jen podle § 237 o. s. ř.

19. Dovolatel výslovně napadá rozsudek odvolacího soudu dovoláním „v celém rozsahu“, tedy i v té části prvního výroku, kterou odvolací soud potvrdil rozsudek insolvenčního soudu ve III. výroku (o nákladech řízení) a ve IV. výroku (o soudním poplatku), a ve druhém výroku o nákladech odvolacího řízení. Přípustnost dovolání proti výroku o nákladech řízení však vylučuje § 238 odst. 1 písm. h/ o. s. ř. a přípustnost dovolání proti výroku o soudním poplatku vylučuje § 238 odst. 1 písm. i/ o. s. ř.

20. V rozsahu, v němž dovolání směřuje proti té části prvního výroku napadeného rozhodnutí, kterou odvolací soud potvrdil rozsudek insolvenčního soudu ve vyhovujících výrocích o věci samé, neplatí

pro dovolání žádné z omezení přípustnosti vypočtených v § 238 o. s. ř. a Nejvyšší soud potud shledává dovolání přípustným, maje napadené rozhodnutí potud zčásti za rozporné s dále označenou ustálenou judikaturou Nejvyššího soudu a zčásti za spočívající na řešení právní otázky dovolacím soudem neřešené.

IV. Důvodnost dovolání

21. Vady řízení, k nimž Nejvyšší soud u přípustného dovolání přihlíží z úřední povinnosti (§ 242 odst. 3 o. s. ř.), nejsou dovoláním namítány a ze spisu se nepodávají, Nejvyšší soud se proto - v hranicích právních otázek vymezených dovoláním - zabýval tím, zda je dán dovolací důvod uplatněný dovolatelem, tedy správností právního posouzení věci odvolacím soudem.

22. Právní posouzení věci je obecně nesprávné, jestliže odvolací soud posoudil věc podle právní normy, jež na zjištěný skutkový stav nedopadá, nebo právní normu, sice správně určenou, nesprávně vyložil, případně ji na daný skutkový stav nesprávně aplikoval.

23. Skutkový stav věci, jak byl zjištěn soudy nižších stupňů, dovoláním nebyl (ani nemohl být) zpochybněn a Nejvyšší soud z něj při dalších úvahách vychází.

24. Pro další úvahy Nejvyššího soudu jsou rozhodná následující ustanovení insolvenčního zákona a zákona č. [89/2012](#) Sb., občanského zákoníku (dále též jen „o. z.“):

§ 241 (insolvenčního zákona)

Neúčinnost zvýhodňujících právních úkonů

(1) Zvýhodňujícím právním úkonem se rozumí právní úkon, v jehož důsledku se některému věřiteli dostane na úkor ostatních věřitelů vyššího uspokojení, než jaké by mu jinak náleželo v konkursu.

(2) Zvýhodňujícím právním úkonem se rozumí pouze právní úkon, který dlužník učinil v době, kdy byl v úpadku, nebo právní úkon, který vedl k dlužníkovu úpadku. Má se za to, že zvýhodňující právní úkon učiněný ve prospěch osoby dlužníku blízké nebo osoby, která tvoří s dlužníkem koncern, je úkonem, který dlužník učinil v době, kdy byl v úpadku.

(3) Zvýhodňujícími právními úkony jsou zejména úkony, kterými dlužník

a/ splnil dluh dříve, než se stal splatným,

b/ dohodl změnu nebo nahrazení závazku ve svůj neprospěch,

c/ prominul svému dlužníku splnění dluhu nebo jinak dohodl anebo umožnil zánik či nesplnění svého práva,

d/ poskytl svůj majetek k zajištění již existujícího závazku, ledaže jde o vznik zajištění v důsledku změn vnitřního obsahu zastavené věci hromadné.

(4) Zvýhodňujícímu právnímu úkonu lze odporovat, byl-li učiněn v posledních 3 letech před zahájením insolvenčního řízení ve prospěch osoby dlužníku blízké nebo osoby, která tvoří s dlužníkem koncern, anebo v době 1 roku před zahájením insolvenčního řízení ve prospěch jiné osoby.

(5) Zvýhodňujícím právním úkonem není

a/ zřízení zajištění závazku dlužníka, obdržel-li za ně dlužník současně přiměřenou protihodnotu,

b/ právní úkon učiněný za podmínek obvyklých v obchodním styku, na základě kterého dlužník obdržel přiměřené protiplnění nebo jiný přiměřený majetkový prospěch, a to za předpokladu, že nešlo o úkon učiněný ve prospěch osoby dlužníkovi blízké nebo osoby, která tvoří s dlužníkem koncern, a že osoba, v jejíž prospěch byl úkon učiněn, nemohla ani při náležité pečlivosti poznat, že dlužník je v úpadku, nebo že by tento úkon mohl vést k úpadku dlužníka,

c/ právní úkon, který dlužník učinil za trvání moratoria nebo po zahájení insolvenčního řízení za podmínek stanovených tímto zákonem.

§ 1908 (o. z.)

(1) Splněním dluhu závazek zaniká.

(...)

§ 2390 (o. z.)

Základní ustanovení

Přenechá-li zapůjčitel vydlužiteli zastupitelnou věc tak, aby ji užil podle libosti a po čase vrátil věc stejného druhu, vznikne smlouva o zápůjčce.

§ 2392 (o. z.)

(1) Při peněžité zápůjčce lze ujednat úroky. Totéž platí o zápůjčce poskytnuté v cenných papírech.

(...)

25. Ve výše uvedené podobě, pro věc rozhodné, platil § 241 insolvenčního zákona již v době zahájení insolvenčního řízení na majetek dlužníka (6. dubna 2021, kdy insolvenční návrh došel insolvenčnímu soudu) i v době rozhodnutí o úpadku dlužníka (10. května 2021) a později nedoznal změn. S přihlédnutím k části první článku II (Přechodná ustanovení) bodu 1. zákona č. [252/2024](#) Sb. se přitom pro dané insolvenční řízení (a spory jím vyvolané) uplatní i v době od 1. října 2024 insolvenční zákon ve znění účinném do 30. září 2024) [s výjimkou nastavenou pro § 75 a § 109 odst. 1 písm. c/ a § 412a odst. 3 insolvenčního zákona v části první článku II (Přechodná ustanovení) bodu 2. a 3. zákona č. [252/2024](#) Sb.]. Citovaná ustanovení zákona č. [89/2012](#) Sb., občanského zákoníku, platí beze změny ode dne, kdy tento zákoník nabyl účinnosti (od 1. ledna 2014).

26. V daném právním rámci Nejvyšší soud k dovoláním otevřené problematice úvodem poznamenává, že zákon č. [89/2012](#) Sb., občanský zákoník, nahradil s účinností od 1. ledna 2014 pojem „právní úkon“ dle § 34 zákona č. [40/1964](#) Sb., občanského zákoníku, ve znění účinném do 31. prosince 2013 pojmem „právní jednání“ (srov. § 545 a násl. o. z.). Ve stejném duchu je proto třeba pro rozhodné období interpretovat slovní spojení „právní úkon“ v § 111 insolvenčního zákona a v § 235 a násl.

insolvenčního zákona. Srov. i ustanovení § 3028 odst. 3 o. z. a argumentaci obsaženou k terminologii např. v rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 30. července 2020, sen. zn. 29 ICdo 113/2018, uveřejněném pod číslem 27/2021 Sb. rozh. obč. To platí i v poměrech dané věci, ve které soudy vyšly z toho, že zkoumají právní vztah založený (nedatovanou) smlouvou o poskytnutí zápůjčky, tedy právní vztah vzniklý podle zákona č. [89/2012](#) Sb., občanského zákoníku.

27. Oba soudy pak dospěly k závěru, že splnění dluhu ze smlouvy o zápůjčce (uhrazení úroků) je neúčinným právním jednáním dlužníka, jelikož jde o zvýhodňující právní jednání dlužníka dle § 241 insolvenčního zákona. Výjimku dle § 241 odst. 5 písm. b/ insolvenčního zákona neměly v poměrech dané věci za uplatnitelnou proto, že nešlo o právní jednání „na základě kterého dlužník obdržel přiměřené protiplnění nebo jiný přiměřený majetkový prospěch“.

28. Nosnou úvahou článku, na který poukazuje ve vyjádření k dovolání žalobce (Řeháček, Vrba, 2015), je následující pasáž:

„Formální protiplnění v rámci oboustranně zavazujícího právního vztahu mezi dlužníkem a věřitelem je přiměřeným majetkovým prospěchem ve shora uvedeném smyslu v zásadě jen tehdy, je-li poskytnuto současně s plněním dlužníka, neboť jen v tomto případě je co do možnosti uspokojení věřitelů z dlužníkovy majetku ekonomicky neutrální. Neposkytují-li si strany vzájemná plnění simultánně, dochází mezi plněními k časovému nesouladu. Plní-li dlužník později než jeho protistrana, žádného nového (dalšího, dodatečného) protiplnění se mu tímto nedostává. Přiměřenost protiplnění nelze poměřovat vůči původnímu plnění, které dlužník v minulosti obdržel a které se už dost možná v jeho majetku ani nenachází, neboť to je případně věcí skutkové podstaty neekvivalentních jednání podle § 240 insolvenčního zákona. Znovu je třeba si uvědomit, že zvýhodňujícím jednáním zde není jednání směřující ke vzniku závazku, ale k jeho zániku. Pohledávka korespondující plnění, jež dlužník dříve přijal, není o nic lepší (silnější, seniornější) než pohledávky ostatních věřitelů a není žádný důvod přiznávat jí jakékoli zvláštní výhody. Negativní definici zvýhodňujícího jednání proto plnění dluhu, za nějž se dlužníku dostalo dřívějšího protiplnění, vyhoví jen tehdy, přinese-li dlužníkovi další prospěch, např. v podobě pokračování závazku s věřitelem, jež je nezbytné pro další chod dlužníkovy závodu. Plní-li dlužník naopak dříve než jeho protistrana, riskuje, že se mu dokonce nedostane ani protiplnění, na něž má podle obsahu závazku nárok. Dlužník nacházející se v úpadku by měl být v těchto případech zvláště obezřetný a postup podle § 1912 o. z., jímž si může za jistých okolností prosadit současnost vzájemného plnění, by u něj měl být pravidlem. Obecně však platí stále totéž: protiplnění, není-li souběžné, bez dalšího přiměřeným majetkovým prospěchem ve smyslu rozebíraného ustanovení není.“

29. Názor citovaný v předchozím odstavci (z nějž obě rozhodnutí zřejmě vycházejí) ustálená rozhodovací praxe Nejvyššího soudu nepotvrzuje.

30. Dovolateli lze dát za pravdu, namítá-li, že nebude-li zohledněna povaha právního jednání (závazkového právního vztahu založeného smlouvou o zápůjčce dle § 2390 o. z.), v jehož rámci (až) bylo skutečně soluční právní jednání (§ 1908 odst. 1 o. z.) napadené odpůrcí žalobou, pak každé splnění dluhu ze smlouvy (které v souladu se smlouvou nebylo skutečně „souběžně“) bude právním jednáním „bez přiměřeného protiplnění“. Jak se přitom podává i z argumentace obsažené v důvodech rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 27. února 2025, sen. zn. 29 ICdo 202/2023 (byť šlo o výklad k právnímu jednání bez přiměřeného protiplnění podle § 240 insolvenčního zákona), určující je povaha celého právního vztahu založeného smlouvou, na kterou jeden z účastníků právního vztahu plní (v souladu se smlouvou) „napřed“ (§ 1912 o. z.) a druhý později (srov. odstavec 92 odůvodnění tamtéž).

31. Jinak řečeno, smlouva o zápůjčce je obecně vzato smlouvou vzájemně ekvivalentní, v jejímž rámci zapůjčitel nejprve („napřed“) přenechá vydlužiteli určitý obnos, který se vydlužitel zavazuje později

vrátit (splatit dluh ze zápůjčky), a to případně i s dohodnutými úroky (§ 2390 a § 2392 odst. 1 o. z.). Přenecháním peněz přitom smlouva o zápůjčce (coby reálný kontrakt) teprve vzniká (srov. např. odstavec 40 odůvodnění rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 31. března 2021, sen. zn. 29 ICdo 112/2019, uveřejněného pod číslem 97/2021 Sb. rozh. obč.). Jestliže tedy v souladu se smlouvou o zápůjčce vydlužitel uhradí zapůjčitelí sjednané úroky („cenu peněz“) ze zápůjčky, pak jde o plnění, za které i ve smyslu § 241 odst. 5 písm. b/ insolvenčního zákona obdržel („napřed“) přiměřené protiplnění (zápůjčku ve formě peněžité částky).

32. Právní posouzení věci odvolacím soudem tudíž správné není (dovolání je důvodné).

33. Nejvyšší soud proto, aniž nařizoval jednání (§ 243a odst. 1 věta první o. s. ř.), napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil odvolacímu soudu k dalšímu řízení (§ 243e odst. 1 a 2 o. s. ř.).

34. V rozsahu, v němž dovolání nebylo přípustné (srov. argumentaci v odstavci 19 shora), je Nejvyšší soud neodmítl jen proto, že dotčené výroky byly odklizeny (jako závislé dle § 242 odst. 2 písm. a/ o. s. ř.) společně se zrušením výroků o věci samé.

35. Závěrem Nejvyšší soud zdůrazňuje, že uplatněným dovolacím důvodem je (v dané věci byl) vázán, včetně jeho obsahového vymezení (§ 242 odst. 3 věta první o. s. ř.) a z jiných než dovolatelem uplatněných důvodů napadené rozhodnutí přezkoumat nemůže (srov. shodně např. náleží Ústavního soudu ze dne 11. listopadu 2009, sp. zn. IV. ÚS 560/08, uveřejněný pod číslem 236/2009 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu).

36. Z právních otázek rozhodných pro závěr, že byla naplněna výjimka dle § 241 odst. 5 písm. b/ insolvenčního zákona, je tudíž pro odvolací soud v další fázi řízení závazný pouze úsudek, že smlouva o zápůjčce je obecně vzato smlouvou vzájemně ekvivalentní, takže uhradí-li vydlužitel zapůjčitelí v souladu s touto smlouvou sjednané úroky („cenu peněz“) ze zápůjčky, pak jde o plnění, za které i ve smyslu § 241 odst. 5 písm. b/ insolvenčního zákona obdržel („napřed“) přiměřené protiplnění (zápůjčku ve formě peněžité částky).

37. Přezkoumáním závěru, že šlo o plnění poskytnuté v rámci obvyklého obchodního styku, se Nejvyšší soud nezabýval, neboť dovolatel tento (pro něj příznivý) úsudek odvolacího soudu (logicky) dovoláním nezpochybnil. Vyjma otázky přiměřeného protiplnění dovolání neotevřelo ani další otázky, jež se mohou podávat z použití § 241 odst. 5 písm. b/ insolvenčního zákona na danou věc.

Další články:

- [Smlouva o zápůjčce, insolvence](#)
- [Promlčení a ochrana spotřebitele](#)
- [Pozůstalost](#)
- [Pozůstalost](#)
- [Nezbytná cesta](#)
- [Nepominutelný dědic](#)
- [Náhrada škody zaměstnancem](#)
- [Likvidace dědictví](#)
- [Jistota](#)
- [Insolvenční řízení](#)
- [Exekuce](#)